

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 30.3.2012
COM(2012) 153 final

**COMUNICARE A COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU,
COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL ȘI COMITETUL REGIUNILOR**

Dimensiunea externă a coordonării securității sociale în UE

COMUNICARE A COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU, COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL ȘI COMITETUL REGIUNILOR

Dimensiunea externă a coordonării securității sociale în UE

Introducere

Într-un mediu economic mondializat, mobilitatea forței de muncă atât în cadrul UE, cât și între UE și restul lumii este tot mai mult o realitate și o necesitate. Coordonarea securității sociale este un sistem de norme menit să faciliteze o astfel de mobilitate. De peste 50 de ani, UE are un sistem de norme de coordonare a securității sociale pentru mobilitate în interiorul UE¹. Mai recent, aceste norme au fost extinse pentru a include Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția².

Coordonarea securității sociale între UE și restul lumii este abordată în două moduri. Pe de o parte, există abordarea națională, prin care statele membre încheie acorduri bilaterale cu anumite țări terțe. Această abordare nu este uniformă: există o rețea incompletă de acorduri, iar acordurile au tendința de a avea un conținut diferit de la o țară la alta.

Pe de altă parte, în prezent este în curs de dezvoltare o abordare comună a UE privind coordonarea securității sociale cu țări terțe.

În acest context, prezenta comunicare are patru obiective:

- să sublinieze că migranții și întreprinderile din țări terțe, care în general percep UE ca pe o singură entitate, se confruntă cu sisteme de securitate socială fragmentate care creează obstacole în ceea ce privește intrarea în UE, deplasarea în interiorul UE și părăsirea UE;
- să pledeze pentru promovarea și consolidarea cooperării între statele membre, astfel încât să se poată dezvolta o abordare mai puțin fragmentată a coordonării securității sociale cu țările terțe;
- să stabilească diferitele moduri în care normele UE au deja un impact asupra dimensiunii externe și să prezinte orientări clare asupra raportului juridic dintre legislația UE și acordurile bilaterale naționale;
- să descrie componentele care există în cadrul abordării comune a UE și să facă propuneri pentru dezvoltarea în continuare a acestora.

¹ Normele sunt cuprinse în prezent în Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și în Regulamentul (CE) nr. 987/2009 de punere în aplicare a acestuia, JO L166 30.5.2004, p. 1; JO L284, 30.10.2009, p. 1.

² Acordul privind Spațiul Economic European a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1994 (dar a devenit aplicabil pentru Liechtenstein numai la 1 mai 1995), JO L 1, 3.1.1994, p. 3. Acordul UE-Elveția a intrat în vigoare la 1 iunie 2002, JO L 114, 30.4.2002, p. 1.

1. ACORDURILE BILATERALE ALE STATELOR MEMBRE CU ȚĂRI TERȚE

1.1. Ce vizează acordurile bilaterale naționale?

Drepturile în materie de securitate socială ale persoanelor care intră în UE și ies din UE sunt încă abordate în principal la nivel național. Fiecare stat membru încheie acorduri bilaterale de coordonare a securității sociale cu țări terțe, iar aceste acorduri instituie un sistem de norme de coordonare pentru persoanele care se deplasează între cele două țări. Motivele care stau la baza acestor acorduri variază: în mod tradițional, acestea sunt menite să protejeze cetățenii care lucrează în alte state; totuși, din ce în ce mai mult, ele sunt considerate ca un mod de atragere a întreprinderilor și a forței de muncă din țări terțe. Încheierea unui acord poate fi, de asemenea, o expresie de prietenie politică între țări. Statele membre ale UE sunt, de asemenea, părți la acordurile multilaterale privind securitatea socială, de exemplu, convenția ibero-americană privind securitatea socială, la care atât Spania, cât și Portugalia sunt părți.

Majoritatea acordurilor cu țări terțe conțin, în general, norme privind legislația aplicabilă, tratamentul egal și pensiile. Dispozițiile privind pensiile protejează drepturile dobândite de migranți atunci când aceștia părăsesc teritoriul național și permit plata pensiei în celălalt teritoriu. În unele cazuri, sunt prevăzute dispoziții privind cumularea perioadelor de asigurare, de încadrare în muncă sau de reședință. Normele legislative aplicabile includ, în general, dispoziții privind „detașarea”. Acestea le permit lucrătorilor care îndeplinesc anumite condiții să fie în continuare supuși legislației privind securitatea socială din țara expeditoare și îi scutesc de la plata contribuțiilor de securitate socială în țara în care muncesc. Principiul tratamentului egal le garantează lucrătorilor migranți același tratament ca resortisanții țării în care muncesc.

În general, statele membre ale UE negociază acorduri bilaterale fără trimitere la activitatea țărilor lor partenere din UE. Procesul este foarte fragmentat. În practică, anumite țări ale UE pot fi evidențiate de către principalii parteneri comerciali ai UE pentru încheierea de acorduri, în timp ce alte țări sunt lăsate deoparte. Nu există niciun mecanism pentru armonizarea abordărilor, și, de asemenea, niciun mecanism prin care țările UE să poată să se reunească pentru a soluționa problemele comune cu care se confruntă în legătură cu o anumită țară.

În plus, caracterul specific fiecărei țări al acestor acorduri bilaterale naționale înseamnă că migranții și întreprinderile cu sediul în țări terțe se confruntă nu numai cu sisteme de securitate socială fragmentate atunci când se deplasează între țările UE, ci și cu acorduri bilaterale naționale distincte atunci când intră în UE și ies din UE. Rețeaua de acorduri bilaterale nu este, în niciun caz, completă: în funcție de țara terță în cauză, se poate să nu existe niciun acord bilateral cu țara UE relevantă. Acest lucru poate însemna pierderea drepturilor în materie de securitate socială dobândite pentru persoanele care ies din UE sau intră din nou în UE. Este la fel de probabil ca acest lucru să afecteze atât cetățeni migranți din UE, cât și migranți din țări terțe. În general, există o lipsă de transparență cu privire la ceea ce reprezintă drepturile cetățenilor.

1.2. Impactul legislației UE asupra acordurilor bilaterale naționale

Hotărârea Gottardo

Acordurile bilaterale naționale, la fel ca orice alt tip de legislație a statelor membre, sunt supuse supremației legislației UE. Acest lucru a fost indicat clar în domeniul securității sociale în 2002, atunci când Curtea de Justiție a Uniunii Europene a afirmat, pe baza articolului 39 din Tratatul CE (în prezent articolul 45 TFUE), că statele membre pot să nu

limiteze aplicarea acordurilor privind securitatea socială încheiate cu țări terțe la proprii resortisanți și trebuie să îi trateze pe ceilalți resortisanți ai UE în mod egal conform condițiilor acordului³. Rezultatul acestei deliberări, cunoscută ca hotărârea *Gottardo*, înseamnă că statele membre ale UE care aplică acorduri bazate pe naționalitate trebuie să ajusteze aplicarea acordurilor lor cu țări terțe pentru a se asigura că acestea pot aduce beneficii, de asemenea, resortisanților altor state membre⁴.

Regulamentul nr. 1231/2010

Normele UE de coordonare a securității sociale au, de asemenea, un impact asupra capacității statelor membre de a aplica regulile pe care le-au stabilit în acordurile bilaterale. Normele UE, cuprinse în Regulamentele (CE) nr. 883/2004 și (CE) nr. 987/2009 privind coordonarea securității sociale, includ un sistem de coordonare pentru persoanele care se deplasează în interiorul UE. Normele au fost extinse în 2003 pentru a acoperi toți resortisanții țărilor terțe care își au reședința în mod legal în UE și sunt „într-o situație care nu este limitată prin toate elementele sale la teritoriul unui singur stat membru.” Regulamentul în vigoare este Regulamentul (UE) nr. 1231/2010⁵. Acesta este de fapt o „punte” care permite tuturor persoanelor care își au reședința în mod legal într-o țară a UE, dar care prezintă un element transfrontalier de un anumit tip să beneficieze de pe urma normelor de coordonare ale UE. Acesta vizează aspecte practice precum faptul de a se bucura de aceleași drepturi ca și resortisanții UE, de a beneficia de întreaga îngrijire medicală necesară în timpul unei șederi temporare într-un alt stat membru (un drept ilustrat prin cardul european de asigurări sociale de sănătate)⁶.

Existența Regulamentului (UE) nr. 1231/2010 conferă UE competența exclusivă în ceea ce privește drepturile de coordonare a securității sociale ale resortisanților din țări terțe care se află într-o situație transfrontalieră în cadrul UE. În cazuri de conflict, reglementările UE prevalează asupra normelor naționale cuprinse în acordurile bilaterale cu țări terțe. În cazul în care, de exemplu, un resortisant dintr-o țară terță este trimis către un stat UE în temeiul unui acord bilateral cu o țară terță și apoi se deplasează să muncească în alt stat membru, Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 se va aplica acestei a doua deplasări. În plus, în cazul în care un resortisant dintr-o țară terță lucrează în două sau mai multe state membre pentru un angajator stabilit în afara UE, se vor aplica normele UE privind legislația aplicabilă în domeniul securității sociale⁷.

1.3. Aspecte practice comune și provocări

Statele membre sunt obligate prin „principiul cooperării loiale” de la articolul 4 alineatul (3) din TUE și prin articolul 351 din TFUE să ia toate măsurile necesare pentru eliminarea incompatibilităților între acordurile pe care le au cu țările terțe și obligațiile acestora care decurg din legislația UE. În ceea ce privește atât impactul hotărârii *Gottardo*, cât și al

³ Cauza C-55/00.

⁴ Recomandarea nr. P1 din 12 iunie 2009 a Comisiei administrative pentru coordonarea sistemelor de securitate socială, JO C106, 24.4.2010, p 47.

⁵ JO L 344, 29.12.2010, p. 1. Regatul Unit continuă să aibă obligația de a respecta aplicarea Regulamentului (CE) nr. 859/2003 anterior și să fie supus aplicării acestuia. Danemarca nu are obligația de a respecta aplicarea nici a Regulamentului (UE) nr. 1231/2010, nici a Regulamentului (CE) nr. 859/2003 sau de a fi supusă aplicării acestora. Statele SEE și Elveția nu aplică niciunul dintre aceste regulamente.

⁶ Articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004.

⁷ A se vedea, de exemplu, articolul 14 alineatul (11) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009.

Regulamentului (UE) nr. 1231/2010 asupra acordurilor bilaterale, statele membre trebuie să asigure cooperarea din partea țării terțe în cauză asigurându-se că obligațiile impuse de UE pot fi îndeplinite. Aceasta dă naștere la o serie de provocări comune.

Pentru a fi în conformitate cu hotărârea *Gottardo*, acordul bilateral trebuie aplicat în conformitate cu principiul nediscriminării al UE. Aceasta poate implica renegocierea acordului, sau, pur și simplu, obținerea consimțământului de a încorpora în acord o clauză de nediscriminare. În practică, se poate ca statele membre să aibă nevoie să obțină de la țări terțe registre de asigurări sociale pentru resortisanții din alte state UE decât ale lor. Acest fapt duce adesea la dificultăți administrative și juridice. Problema fundamentală rămâne aceea că, în timp ce statul membru al UE are obligația de a respecta legislația UE, țara terță nu este obligată, în general, să coopereze cu privire la aceste aspecte.

Asigurarea faptului că modul în care sunt aplicate acordurile bilaterale este compatibil cu Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 ridică probleme similare. Este necesar să se explice țărilor terțe că, în anumite împrejurări, acordurile bilaterale nu pot fi aplicate deoarece legislația UE are supremație. Acest lucru constituie o problemă pentru toate statele membre, însă, în prezent, nu există niciun mecanism comun pentru ca statele membre să abordeze această situație. O soluție simplă posibilă este includerea unei clauze în toate acordurile cu privire la faptul că, în cazuri de conflict, legislația UE va prevala asupra condițiilor acordului.

În ceea ce privește preocupările comune de fond pentru statele membre, o astfel de preocupare este cum să se reziste presiunii de a fi de acord cu perioade lungi de detașare, care au ca efect faptul că lucrătorii din țara terță sunt scutiți de la plata contribuției la sistemul de securitate socială al statului membru. În UE, perioada maximă pentru care un lucrător poate să rămână asigurat în statul membru de origine este de doi ani⁸. Cu toate acestea, lucrătorii detașați în UE din țări terțe pot rămâne asigurați în țara lor de origine pentru perioade mult mai lungi, iar această scutire de la afiliere în cadrul UE este, în mod frecvent, un punct sensibil atunci când se încheie acorduri bilaterale moderne.

În cele din urmă, obținerea de date din țara terță este o preocupare-cheie pentru majoritatea statelor membre în contextul luării de măsuri pentru combaterea fraudei. Normele UE de coordonare a securității sociale conțin dispoziții legale care permit unui stat membru să solicite verificarea informațiilor de la statul membru în care este rezident beneficiarul⁹. Aceasta permite instituțiilor care plătesc să se asigure, de exemplu, că beneficiarul unei pensii este încă în viață sau că o persoană îndeplinește în continuare condițiile pentru primirea unei pensii de invaliditate. Puține acorduri bilaterale conțin acest tip de mecanism de verificare. Multe state membre ar saluta introducerea unei abordări eficiente de combatere a fraudei.

1.4. Consolidarea cooperării privind coordonarea securității sociale cu țările terțe

- Având în vedere aspectele practice și provocările subliniate mai sus, este evident că o mai bună cooperare între statele membre privind coordonarea securității sociale cu țările terțe ar fi avantajoasă în multe privințe. Dacă statele membre cooperează și, când este cazul, acționează împreună, se vor bucura de o poziție de negociere mai puternică față de țările terțe, vor fi mai bine plasate pentru a soluționa problemele comune și împreună vor garanta faptul că modul în care aplică acordurile bilaterale

⁸ Articolul 12 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004.

⁹ Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009.

este în conformitate cu legislația UE. În termeni generali, o mai mare cooperare ar trebui să conducă la o abordare globală mai coerentă din partea țărilor UE.

- În acest sens, este necesar un mecanism la nivelul UE pentru a consolida cooperarea între statele membre. Având în vedere acest lucru, Comisia va acorda sprijin unui grup de lucru orientat către rezultate format din experți din statele membre – care se va întruni o dată pe an – pentru a facilita o astfel de cooperare. Grupul de lucru va fi, de asemenea, o oportunitate pentru Comisie de a face schimb de informații cu privire la situația actuală în negocierea de acorduri ale UE cu țări terțe. Noul mecanism va asigura, de asemenea, complementaritatea între abordarea bilaterală națională și abordarea în curs de elaborare a UE privind coordonarea securității sociale cu țările terțe.

2. ELABORAREA UNEI ABORDĂRI COMUNE A UE

2.1. Regulamentul (UE) nr. 1231/2010

Regulamentul (UE) 1231/2010 aplică reglementările UE privind coordonarea securității sociale resortisanților țărilor terțe care își au reședința în mod legal și sunt „într-o situație care nu este limitată prin toate elementele sale la teritoriul unui singur stat membru.” Un efect al regulamentului este că cetățenii vizati de domeniul său de aplicare pot beneficia de principiul egalității de tratament prevăzut la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004. Aceasta înseamnă că orice resortisant al unei țări terțe într-o situație transfrontalieră care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr. 1231/2010, care are dreptul la o pensie pentru limită de vârstă din partea unui stat al UE, se va bucura de un tratament egal cu cel al resortisanților statului care plătește în ceea ce privește plata pensiei respective în afara UE¹⁰.

Comisia crede că este necesară aplicarea efectivă a principiului egalității de tratament în ceea ce privește plata pensiilor într-o țară terță. Acest lucru este cu atât mai important dacă se ține cont de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel încât dreptul la o pensie care se bazează pe încadrarea în muncă poate, în anumite circumstanțe, să fie asimilat unui drept de proprietate protejat de Convenția europeană a drepturilor omului¹¹. În acest scop, Comisia va utiliza rețeaua sa de experți naționali în domeniul securității sociale, cu scopul de a culege informații cu privire la legislație și alte măsuri la nivel național privind plata pensiilor în țările terțe. Aceste informații vor fi adăugate la profilurile specifice fiecărei țări în domeniul securității sociale pe site-ul internet al Comisiei și vor fi completate cu informații privind acordurile bilaterale ale statelor membre cu țările terțe, utilizând din nou informațiile furnizate de experții naționali în domeniul securității sociale.

2.2. Drepturi oferite de instrumentele UE privind migrația

Normele UE în materie de migrație au impus standarde pe care legislația națională în materie de securitate socială trebuie să le îndeplinească în cazul resortisanților țărilor terțe care își au reședința într-un stat membru. De exemplu, după cinci ani de reședință legală într-un stat membru al UE și presupunându-se că sunt îndeplinite anumite condiții, resortisanții țărilor terțe dobândesc aceleași drepturi ca și propriii resortisanți în ceea ce privește securitatea

¹⁰ A se vedea considerentul 13 din Regulamentul (UE) nr. 1231/2010.

¹¹ CEDO, Klein/Austria (APP nr. 57028/00), 3 martie 2011.

socială, asistența socială și protecția socială astfel cum sunt definite de dreptul național¹². În plus, există trei directive UE privind migrația, așa-numita directivă „permis unic”¹³, așa-numita directivă „carte albastră”¹⁴ și o directivă privind cercetătorii din țări terțe¹⁵, care garantează resortisanților țărilor terțe admiși în statele membre – sub rezerva anumitor excepții limitate - egalitatea de tratament în domeniul securității sociale în raport cu resortisanții statului în care își au reședința. Această garanție include egalitatea de tratament în ceea ce privește transferul pensiilor lor de stat către o țară terță și nu depinde de existența unor acorduri bilaterale¹⁶. Propunerile Comisiei de directive suplimentare ale UE privind migrația conțin clauze similare referitoare la egalitatea de tratament¹⁷.

2.3. Acorduri de asociere și acorduri de stabilizare și de asociere

În general, acordurile de asociere (inclusiv acordurile de stabilizare și de asociere încheiate cu țările din Balcanii de Vest) conțin o serie de principii care trebuie să reglementeze coordonarea normelor de securitate socială pentru lucrătorii și familiile acestora care se deplasează între o țară a UE și țara asociată. În plus, consiliile de asociere instituite prin aceste acorduri au sarcina de a adopta dispoziții de punere în aplicare a acestor principii.

În octombrie 2010, Consiliul a făcut un prim pas în acest proces luând o decizie privind poziția care urmează să fie adoptată de UE în cadrul consiliilor de asociere instituite prin acordurile cu Algeria, Marocul, Tunisia, Israelul, Croația și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei privind adoptarea de către acele consilii a deciziilor referitoare la coordonarea sistemelor de securitate socială¹⁸.

Aceste decizii ale Consiliului de asociere ar trebui să acopere următoarele drepturi pentru lucrătorii angajați legal: egalitatea de tratament cu lucrătorii din țara gazdă; exportul sumei totale a pensiilor pentru limită de vârstă, de urmaș și de invaliditate și a pensiilor în cazul accidentelor de muncă și al bolilor profesionale în afara teritoriului statului care plătește; și egalitatea de tratament pentru membrii de familie care își au reședința în mod legal. Drepturile ar trebui să fie reciproce – lucrătorii din UE beneficiază de aceleași drepturi, atât în țările asociate, cât și la întoarcerea lor în UE. Exercitarea acestor drepturi nu ar trebui să depindă de circulația internă în cadrul UE. Aceste decizii ar trebui, de asemenea, să prevadă un cadru reciproc de cooperare și mecanisme de verificare pentru combaterea fraudei. Dispozițiile

¹² Articolul 11 din Directiva 2003/109/CE a Consiliului privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, JO L16, 23.1.2004, p. 44.

¹³ Directiva 2011/98/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru, JO L343, 23.12.2011, p. 1.

¹⁴ Directiva 2009/50/CE a Consiliului privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților din țările terțe pentru ocuparea unor locuri de muncă înalt calificate, JO L155, 18.6.2009, p. 17.

¹⁵ Directiva 2005/71/CE a Consiliului privind o procedură specială de admisie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică, JO L 289, 12.10.2005, p. 15.

¹⁶ Acest drept este acordat în mod explicit prin articolul 14 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/50/CE, însă trebuie, de asemenea, să fie dedus din dispozițiile articolului 12 litera (c) din Directiva 2005/71/CE.

¹⁷ Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în vederea ocupării unor locuri de muncă sezoniere, COM(2010) 379 final; Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii, COM(2010) 378 final.

¹⁸ JO L306, 23.11.2010.

acordurilor bilaterale încheiate între țările asociate și fiecare stat membru, care prevăd un tratament mai favorabil al resortisanților din țările asociate sau statele membre, se vor aplica în continuare (ținând seama, după caz, de jurisprudența Curții, menționată mai sus, cu privire la hotărârea *Gottardo*).

Odată ce deciziile Consiliului de asociere sunt adoptate, abordarea comună a UE privind coordonarea securității sociale va fi pusă efectiv în aplicare, cu efect direct asupra dreptului național. În consecință, Comisia va propune anumite aranjamente practice administrative fără caracter legislativ pentru a facilita punerea în aplicare a acestor decizii de asociere. Comisia va ajuta statele membre să aplice aceste decizii: va organiza întâlniri anuale pentru a discuta modalitățile de coordonare cu țările asociate și pentru a facilita cooperarea în general; va monitoriza îndeaproape modul în care statele membre aplică deciziile.

În cele din urmă, nicio discuție privind acordurile de asociere ale UE și de coordonare a securității sociale nu ar fi completă fără a menționa acordul de asociere cu Turcia, și, în special, protocolul adițional din 1970 la acordul respectiv¹⁹, care prevede ca obiectiv, care urmează să fie realizat în etape progresive, libera circulație a lucrătorilor între Turcia și UE. În acest context, articolul 39 din protocolul adițional impune adoptarea, de către Consiliul de asociere, de măsuri în domeniul securității sociale pentru lucrătorii turci care se deplasează în interiorul UE. Această dispoziție a fost executată prin Decizia nr. 3/80 a Consiliului de asociere²⁰. Deși măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei decizii nu au fost niciodată adoptate, Curtea de Justiție a considerat că principiul egalității de tratament și clauza privind exportul pensiilor din Decizia nr. 3/80 sunt direct aplicabile²¹. Prin urmare, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, este deja în vigoare o anumită abordare comună a UE privind coordonarea securității sociale pentru lucrătorii turci în UE.

2.4. Utilizarea acordurilor de asociere pentru a dezvolta în continuare o abordare comună a UE

UE și statele sale membre și-au asumat obligații nu numai privind coordonarea securității sociale cu privire la Turcia, ci și în acordurile cu Albania, Muntenegru și San Marino. Punerea în aplicare a acestor dispoziții este încă în curs de desfășurare. Comisia consideră că obligațiile legale stabilite în aceste acorduri ar trebui să fie respectate, prin urmare, va propune un al doilea pachet de decizii ale Consiliului privind poziția care urmează să fie adoptată de UE în cadrul consiliilor relevante de stabilizare și de asociere, de asociere sau de cooperare privind coordonarea sistemelor de securitate socială cu aceste țări.

Pentru Turcia în special, Comisia consideră că ar trebui luate măsuri pentru înlocuirea și actualizarea Deciziei nr. 3/80 a Consiliului de asociere²². Acest lucru este cu atât mai necesar dacă se ia în considerare recenta hotărâre a Curții de Justiție în cauza C-485/07, *Akdas*. Noua propunere a Comisiei pentru punerea în aplicare a aspectelor privind securitatea socială ale

¹⁹ Protocolul adițional din 23.11.1970 la Acordul de instituire a unei asocieri între CEE și Turcia, JO L293, 29.12.1972, p. 3.

²⁰ Decizia nr. 3/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind aplicarea regimurilor de securitate socială ale statelor membre ale Comunităților Europene în raport cu lucrătorii turci și cu membrii familiilor acestora, JO C110, 25.4.1983, p. 60.

²¹ Cauza C-262/96, *Sürül*; Cauza C-485/07, *Akdas*; a se vedea, de asemenea, hotărârile în cauza C-18/90, *Kziber*; C-103/94, *Krid*, privind clauza referitoare la egalitatea de tratament din acordurile de cooperare cu țările din Maghreb, care sunt înlocuite acum cu acordurile de asociere.

²² Comisia își va retrage propunerea anterioară de punere în aplicare a Deciziei nr. 3/80 a Consiliului de asociere [COM (83) 13].

acordului de asociere va putea, de exemplu, să ia în considerare principiul din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, că „prestațiile speciale în numerar necontributive” nu sunt exportabile.

În ceea ce privește negocierea de noi acorduri de asociere cu țări terțe, Comisia se va strădui să includă o clauză standard de coordonare a securității sociale, bazată pe principiile egalității de tratament, exportului de pensii și cooperării administrative.

2.5. Noi acorduri UE privind securitatea socială

Pentru a ține cont de necesitățile pieței mondializate a muncii, Comisia va iniția o dezbatere în cadrul Comisiei administrative pentru coordonarea sistemelor de securitate socială pentru a examina dacă, în anumite circumstanțe, se poate dovedi necesar ca statele membre să acționeze împreună privind coordonarea securității sociale în ceea ce privește o anumită țară terță. Această necesitate ar putea fi abordată printr-un nou instrument – un acord al UE privind securitatea socială. Astfel de acorduri ar permite o abordare mai flexibilă a coordonării securității sociale decât este posibil în cadrul acordurilor de asociere și ar putea, de asemenea, să fie încheiate cu țări terțe cu care nu există niciun acord de asociere sau de cooperare. S-ar putea să se ajungă la un acord al UE dacă și când este nevoie – de exemplu, pentru a aborda dificultățile care apar cu o anumită țară terță în urma aplicării Regulamentului (UE) nr. 1231/2010 sau pentru a aborda aspecte legate de contribuțiile duble de securitate socială. Astfel de acorduri ar oferi posibilitatea de a integra eventualele particularități bilaterale între un stat membru și țara terță în cauză, iar aplicarea lor ar putea fi opțională pentru statele membre.

Comisia prevede încheierea unor astfel de acorduri personalizate cu unii dintre partenerii strategici ai UE, în special cei cu care există mișcări semnificative ale forței de muncă. Ar putea fi explorat, de asemenea, un acord cu țările unei organizații de integrare regională. Obiectivul global al acestor acorduri ar fi să promoveze o abordare coerentă a UE față de țara terță în cauză.

2.6. Consolidarea profilului extern al UE privind securitatea socială

În cele din urmă, astfel cum a subliniat Strategia Europa 2020, este esențial ca UE să privească spre exterior și să participe la discuții și acțiuni cheie privind aspectele de reglementare la nivel mondial. Pe măsură ce statele se îndreaptă tot mai mult spre colaborarea privind aspectele transfrontaliere ale securității sociale, UE ar trebui, dată fiind lungă sa experiență în domeniul coordonării securității sociale, să preia conducerea. Aceasta ar trebui să includă cooperarea cu alte organizații internaționale, cum ar fi Organizația Internațională a Muncii (OIM). Conferința internațională a muncii din 2011 a invitat statele membre ale OIM să ia în considerare încheierea de acorduri care să prevadă egalitatea de tratament, precum și accesul la drepturile în materie de securitate socială pentru lucrătorii migranți și menținerea și/sau portabilitatea acestora. Discuțiile privind protecția socială și coordonarea securității sociale cu alte regiuni din lume sunt de o importanță din ce în ce mai mare. Prin urmare, Comisia va promova cooperarea privind coordonarea securității sociale cu alte organizații internaționale și cu alte părți ale lumii.